

تأثیر لقمه ی حاکم

مرحوم شیخ علی دامغانی می‌فرمودند: در زمانی طلبگی، در یکی از مدارس حوزه‌ی علمیه‌ی مشهد ساکن بودم. در ایام ماه مبارک رمضان برنامه‌ی من این گونه بود که نماز مغرب و عشا را در حرم می‌خواندم، به حجره می‌آمدم و پس از افطار، غذای خود را روی منقل می‌گذاشتم و دوباره به حرم می‌رفتم و تا صبح در حرم بودم. برای سحری به منزل می‌آمدم و دوباره نماز صبح را در حرم می‌خواندم و بعد برای استراحت به خانه باز می‌گشتم. یک شب طلباب حوزه، از طرف حاکم به صرف افطار دعوت شدند؛ نمی‌خواستم بروم اما در مشورت با یکی از اساتید، فرمودند که رفتن تو مانعی ندارد و از طرف من برای استفاده از آن غذا مأذون هستی، من هم رفتم! پس از افطار به خانه آمدم تا برنامه‌ی هر شب را اجرا کنم. خسته بودم، گفتم مقداری رفع خستگی کنم. همان طور که تکیه داده بودم چشمانم را باز کردم و دیدم نه تنها به حرم نرفته‌ام و سحری نخورده‌ام نماز صبحم نیز قضا شده است. با همه‌ی گفتگوها و سخن‌ها و تحلیل‌هایی که پیش خود کرده بودم، غذای ناپاک حاکم کار خود را کرده بود!